

Lee Child

A NEVEM: JACK REACHER

Lee Child

A NEVEM:
JACK REACHER

Jack Reacher-novellák

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
No Middle Name

Copyright © Lee Child 2017

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2017

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart, az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

Szerkesztette
KENYŐ ILDIKÓ (*Hőség*)
PÁLFI ANNAMÁRIA (*James Penney új élete*)
SZABÓ PIROSKA

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 079 5

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA
Készült 22 nyomdai ív terjedelemben

Ez a könyv a debreceni könyvnyomtatás
több mint négy évszázados hagyományait őrző
ALFÖLDI NYOMDA Zrt.-ben készült.
Felelős vezető György Géza vezérigazgató

Időtényező

Egy perc az hatvan másodperc, egy óra az hatvan perc, egy nap az huszonnégy óra, egy hét az hét nap, egy év ötvenkét hét. Reacher gyors fejszámolást végzett, és arra jutott, hogy tizenkét hónap az több mint harmincmillió másodperc. Ez idő alatt közel tízmillió jelentősebb bűncselekmény történik csak az Egyesült Államokban. Nagyjából három másodpercenként egy. Egyáltalán nem ritka egy ilyen esemény. Így hát nem lehet kizárni, hogy közvetlenül az ember orra előtt történjen egy, és a saját szemével láthassa, közvetlen közletről. Persze számít a helyszín. Bűncselekmények ott történnek, ahol sok ember jár. Egy belvárosi környéken nagyobb az előfordulás esélye, mint egy legelő közepén.

Reacher épp egy egykor jobb napokat látott maine-i kisvárosban járt. A városka nem feküdt tó partján, sem a tengerparton. Nem volt köze a rákhalászathoz. De valamikor régen jó lehetett valamire, ez egyértelműen kiviláglott. Az utcák szélesek voltak, a házak téglából épültek. Mindenről sugárzott az egykori jólét. A régebben elegáns butikokat egydolláros boltokká alakították. De azért nem lett minden az enyészete. Az egydolláros boltok legalább valamennyi forgalmat bonyolítottak. Volt egy franchise-hálózathoz tartozó kávézó, terasszal. Az utcák majdnem zsúfoltak voltak. A szép idő is jót tett a hangulatnak. Az első igazi tavaszi nap, ragyogó napsütés.

Reacher befordult egy utcába, amely olyan széles volt, hogy lezárták az autók elől, és térnek nyilvánították. A kétoldalt magasló, vörös téglás épületek előtt kávézóasztalokat állítottak fel, és talán harminc járókelő sétált épp arra. Reacher pontosan szemből látta a helyszínt. Az emberek véletlenszerűen szóródtak szét előtte. Később rájött, hogy azok, akik a történések szempontjából fontosak voltak, pontosan egy nagy T betűt formázó alakzatban helyezkedtek el.

Ő a T szárának a végében állt, és annak mentén nézett előre. Negyven méterrel odébb, a T keresztvonalánál egy fiatal nő haladt át épp jobbról balra a látómezején; a széles úttesten átvágva igyekezett az egyik járdáról a másikra. Egy vászontáska lógott a vállán. Nem tűnt túl nehéznek, natúr színű volt, sápadtan világított sötét blúza mellett. A lány húszéves lehetett, vagy annyi sem. Talán csak tizennyolc. Lassan ballagott, felfelé fordított arcát a napfényben fürdette.

Aztán a keresztvonal bal oldali vége felől, a lánynál sokkal gyorsabb tempóban közeledve megjelent egy srác, és egyenesen feléje rohant. Nagyjából ugyanannyi idős lehetett. Tornacipőt viselt, szűk, fekete nadrágot és kapucnis felsőt. Odarohant, és letépte a táskát a lány válláról, aki a rántástól a földre zuhant. A száját kitátotta, mintha kiáltani akarna, de nem jött ki hang a torkán. A fiú a hóna alá szorította a táskát, mint egy futball-labdát, jobbra ugrott, és rohanni kezdett a T betű szára mentén, egyenesen Reacher felé.

Aztán a keresztvonal jobb oldali vége felől megjelent két öltönyös férfi, akik ugyanabba az irányba tartottak, amerre a lány, át az úttesten. Úgy húsz méterrel voltak lemaradva mögötte. A rablás pontosan az orruk előtt történt. Úgy reagáltak, ahogy a legtöbben szoktak ilyenkor: a másodperc töredékére ledermedtek, aztán megfordultak, és a futva menekülő fiú után bámultak. Az égnek lendítették a karjukat, aminek nem sok értelme volt, és utánakiabáltak valamit, talán azt, hogy: *Hé!*

Aztán üldözőbe vették, mintha eldörrent volna egy startpisztoly. Teljes erőbedobással futottak, a térdüket magasra emelgetve, a zakójuk csak úgy lobogott utánuk. *Zsaruk*, villant át rögtön Reacher agyán. Csak azok lehetnek. Összeszokottan, egyszerre cselekedtek, még csak egy pillantást sem vetettek egymásra előtte. Ki más reagálna így egy ilyen helyzetben?

Negyven méterrel odébb a fiatal nő felkászálódott a földről, és elfutott.

A *zsaruk* tovább közeledtek Reacher felé, de a fekete felsős srác tíz méterrel előttük járt, és sokkal gyorsabb volt. Kizárt, hogy el tudják kapni, ellenük szólt a távolság és a relatív sebességük.

A srác húsz méterre volt Reachertől, és jobbra-balra cikázva vágott át az emberek között. Még három másodperc, és odaér hozzá. Csupán egyetlen irányba haladhatott. Egyetlen szabad út állt előtte.

Már csak két másodpercre volt. Reacher tett egy lépést jobbra. A srác egy másodpercre volt. Reacher tett még egy lépést. Aztán egy csípőmozdulattal fellökte a fiút, aki kapálózva-hadonászva a földre zuhant. A vászontáska felrepült a levegőbe, a srác többször is átfordult, vagy három méterrel odébb állt csak meg. Közben az öltönyösök is odaértek, és rávetették magukat. Kisebb csődület támadt körülöttük. A vászontáska úgy egy méterre Reacher lábától ért földet. A tetején cipzárral záródott, amely teljesen be volt húzva. Reacher lehajolt, hogy felvegye, de aztán meggondolta magát. Jobb, ha nem nyúl hozzá a bizonyítékhoz. Elhátrált egy lépést. Újabb bámszokdók gyűltek oda, és a válla fölött nézelődtek.

A zsaruk felültették a fiút, aki kissé kábult volt, és a háta mögé bilincseltek a kezét. Az egyik örködött, a másik odalépett a táskához, és felemelte. Laposnak, súlytalannak és üresnek látszott. Mintha összeesett volna. Mintha nem lenne benne semmit. A zsarú körbehordta az arcokon a tekintetét, amely aztán Reacherön állapodott meg. Előhúzta a farzsebéből a jelvénytökjät, gyakorlott mozdulattal szétnyitotta és felvillantotta. A homályos műanyag mögött egy fénykép lapult. Ramsey Aaron nyomozó, a megyei rendőrkapitányságtól. A fotó őt ábrázolta, kicsit fiatalabban, és kevésbé kifulladás állapotban.

– Nagyon köszönjük, hogy segített nekünk ebben az ügyben – szólalt meg a nyomozó.

– Semmiség – felelte Reacher.

– Láttá, hogy pontosan mi történt?

– Igen, elég jól.

– Akkor szeretném, ha tanúvallomást tenne.

– Látták, hogy az áldozat elfutott?

– Nem, azt nem láttam.

– Úgy tűnt, a lány jól van.

– Ezt jó tudni – bólintott Aaron. – De akkor is tanúvallomást kéne tennie.

– Maguk közelebb voltak az egészhez, mint én. Közvetlenül az orruk előtt történt. Tegyenek tanúvallomást maguk.

– Őszintén szólva, uram, az a helyzet, hogy többet nyomna a latban, ha egy járókelőtől származna a vallomás. Egy átlagembertől. Az esküdtszékek nem mindig szeretik, ha rendőrök tanúskodnak. Ilyen időket élünk.

- Valamikor én is rendőr voltam – jegyezte meg Reacher.
- Hol?
- A seregben.
- Akkor maga még jobb, mint egy átlagos járőkelő.
- Nem tudok itt maradni a tárgyalásra – mondta Reacher. – Csak átutazóban vagyok. Tovább kell mennem.

- Nem lesz tárgyalás – felelte Aaron. – Ha van szemtanú, aki valamást tesz, ráadásul egy veterán, akinek van tapasztalata a rendőri munkában, akkor a védelem el fogja ismerni a bűnösséget, cserébe a kisebb büntetésért. Egyszerű számtan. Pluszpontok és mínuszpontok. Mint amikor a hitelképességet vizsgálják. Manapság ez így működik.

Reacher hallgatott.

- Csak tíz percet kérünk az idejéből – folytatta Aaron. – Maga mindent látott. Ugyan, mi baja lehet belőle?

- Rendben – bólintott végül Reacher.

Tovább tartott tíz percnél, már a legeleje is. Meg kellett várniuk, amíg megérkezik egy rendőrautó, hogy bevigye a srácot a kapitányságra. Végre megjött a kocsi, egy mentőautó kíséretében, amely a közeli tűzoltóállomásra szállt ki. Ellenőrizték a fiú állapotát, hogy alkalmasnak nyilvánítsák a letartóztatásra, és elkerüljék, hogy esetleg váratlanul és megmagyarázhatatlanul meghaljon, miközben őrizetben van. Ez mind időbe telt. De végül a fiút beültették a hátsó ülésre, a rendőrök beszálltak előre, és elhajtottak. A bémésködők folytatták a sértelgést a téren. Reacher és a két zsarú magukra maradtak.

A második is bemutatkozott, Bushnak hívták. Hozzátette, hogy nem áll rokonságban a kennebunkporti Bush családdal. Ő is nyomozó volt a megyei főkapitányságon. Azt mondta, a kocsiuk itt parkol a tér távolabbi sarka mögötti utcában. Abba az irányba mutatott, ahol a kikapcsolódásnak szánt napfényes sétájukat kezdték. Mindhárman elindultak arrafelé, a T betű szára mentén, aztán a keresztvonalnál jobbra fordultak, arra, amerről a két zsarú jött. Reacher követte őket.

- Miért futott el az áldozat? – kérdezte.

- Azt hiszem, ezt még ki kell derítenünk – felelte Aaron.

Egy régi Crown Vickel voltak, igencsak használtak tűnt, de azért

nem rozogának. Tiszta volt, de nem csillogó-villogó. Reacher hátulra ült be, de nem bánta, mivel a kocsi átlagos szedán volt. Nem védte golyóálló plexifal az első üléseket. Így nem keltett benne rossz érzést, hogy egy rendőrautó hátuljában utazik. És itt fér el a legkényelmesebben a lába, ha kicsit oldalra fordulva ül, és az ajtónak támasztja a hátát. Ezt nyugodt lélekkel meg is tette, mert úgy vélte, egy rendőrautó esetében nem túl valószínű, hogy egy kis belső nyomástól véletlenül kinyílna a hátsó ajtó. Biztos volt benne, hogy a tervezők gondoltak erre.

Rövid út vezetett a város szélén álló komor külsejű, alacsony betonépületig. A tetején magas antennák és műholdas tányérantennák meredeztek. Az előtte elterülő parkolóban három jelöletlen szedán és egy magányos, fekete-fehér rendőrautó állt egymás mellett. Volt még úgy tíz üres parkolóhely, egy távolabbi sarokban pedig egy behorpadt, kék autó rostokolt. Bush nyomozó behajtott a parkolóba, és beállt a D2-es felirattal ellátott helyre. Mind kiszálltak. A bágyadt tavaszi napsütés még mindig kitartott.

– Csak hogy értse – szólalt meg Aaron –, minél kevesebbet költünk az épületeinkre, annál többet fordíthatunk a rosszfiúk elkapására. Figyelembe kell venni a prioritásokat.

– Úgy beszél, mint egy polgármester – jegyezte meg Reacher.

– Beletrafált. Az egyik városi tanácsos beszédéből idéztem szó szerint.

Bementek a kapitányságra. Nem is volt olyan rossz hely. Reacher élete során megfordult már jó néhány kormányzati épületben. Nem feltétlenül az elegáns, csupa márvány washingtoni hivatalokban, hanem piszkos, lerobbant helyeken, ahol a valódi munka folyik. A megyei rendőrkapitányságok úgy a skála közepe táján helyezkednek el, ha azt vizsgáljuk, mennyire fényűzőek a munkakörülmények. Itt az alacsony mennyezet jelentette a legfőbb gondot. Egyszerűen csak pechjük volt. Még a kormányzati épületek tervezői is behódolnak néha a kor divatjának, és annak idején, amikor sokat emlegették az „atom” szót, egy rövid ideig előnyben részesítették a masszív, betonból készült, brutalista stílusú építményeket, mintha az ötvenes évek közvéleményét megnyugtatta volna a tudat, hogy a rendvédelmi szervezetek láthatóan atombiztos épületek védik. De bármi volt is az oka, hogy ezt a stílust választották, a bunkerjelleg gyakran az épüle-

tek belsejében is kifejezésre jutott, és zsúfolt, levegőtlen belső tereket eredményezett. Igazából ez volt az egyetlen baj a megyei főkapitánysággal. Minden más szempontból egészen elfogadható volt. Talán csak az alapvető szükségleteket elégítette ki, de ha valaki igazán okos, nem is akarja túlbonyolítani a dolgokat. Többé-kevésbé megfelelő munkahelynek tűnt.

Aaron és Bush bevezették Reachert egy kihallgatósobába, amely a nyomozók egy légtérű, közös irodája mentén húzódó folyosóról nyílt.

– Nem az íróasztaluknál beszélünk? – érdeklődött Reacher.

– Mint a tévéfilmekben? Ez a szeptember 11-i merénylet óta már nem engedélyezett – felelte Aaron. – Illetéktelen személy nem léphet be az operatív területekre. És illektelennek minősül mindaddig, amíg a neve meg nem jelenik egy hivatalos, kinyomtatott fájlban mint együttműködő szemtanúé. Ami persze még nem történt meg. És a biztosításunk is itt működik a legjobban. Ez is az idők jele. Ha ne adj' isten megcsúszna és elesne, jobban örülnénk, ha olyan helyen történne, ahol van biztonsági kamera, hogy be tudjuk bizonyítani, mi a közelében sem voltunk.

– Értem – bólintott Reacher.

Bementek a kihallgatósobába. A szokásos helyiség volt, bár talán kissé nyomasztóbb az átlagosnál, szűkös érzetet keltett az egyértelműen közszemlére tett, több ezer tonnányi beton, amely mindenfelől körbevette az embert. A vakolatlan falat annyiszor lefestették, hogy tükörsimának látszott. A kormányzati épületekben megszokott halványzöld színben pompázott, amit nem tett sokkal vonzóbbá a búra nélküli, energiatakarékos izzók fénye. Tengeribetegzöld színe volt még a levegőnek is. Az egyik falat nagy tükör foglalta el – nyilván detektívtükör.

Reacher leült vele szemben, az asztalnak arra az oldalára, ahová a rosszfiúk szoktak, szemben Aaronnal és Bushsal, akik jegyzetlappal és egész maroknyi tollal voltak felszerelve. Aaron először is figyelmeztette Reachert, hogy hang- és videofelvétel készül a kihallgatásról. Aztán megkérdezte a teljes nevét, a születési idejét, a társadalombiztosítási számát, amelyeket Reacher a valóságnak megfelelően közölt. Miért is ne? Aztán Aaron megkérdezte az állandó lakcímét, amiből elég nagy vita kerekedett.

- Nincs állandó lakhelyem – közölte Reacher.
- Ez meg mit jelent? – kérdezte Aaron.
- Ahogy mondom. Elég közismert kifejezés.
- Nem lakik sehol?
- Sok helyen lakom. Többnyire mindenhol egy éjszakát töltök.
- Úgy érti, egy lakókocsiban? Nyugalomba vonult?
- Nincs lakókocsim – felelte Reacher.
- Vagyis hajléktalan.
- De önszántamból.
- Ez mit jelent?
- Utazgatok egyik helyről a másikra. Egy napot eltöltök itt, egyet meg ott.
- Miért?
- Mert így szeretem.
- Mint egy turista?
- Mondhatjuk.
- És hol van csomagja?
- Soha nincs nálam csomag.
- Nincs semmilyen holmija?
- Egyszer beleolvastam egy kis könyvecskébe egy reptéri boltban. Az állt benne, hogy mindentől meg kell szabadulni, ami nem okoz örömet az embernek.
- Szóval eldobta minden holmiját?
- Eleve nem is volt sok. Már évekkal ezelőtt magamtól is rájöttem erre.
- Aaron bizonytalanul a jegyzettömbjére meredt.
- Szóval, milyen elnevezés illene a legjobban magára? Csavargó?
- Úton lévő. Vándorló. Átutazó. Epizodikusan felbukkanó – sorolta Reacher.
- Valamilyen egészségügyi ok miatt szerelték le a seregből?
- Ez ártana a szemtanúi hitelességemnek?
- Mondtam, olyan ez, mint a hitelképesség megítélése. Mintha egy táblázatban pontoznák. Ha valakinek nincs állandó lakhelye, az rossz. Ha poszttraumásstressz-szindrómától szenvedne, az még rosszabb lenne. A védőügyvédek esetleg megkérdőjeleznék, hogy mennyire megbízható mint tanú. Esetleg levonnának emiatt egy-két pontot.

– A katonai rendőrség 110-es egységénél szolgáltam. Nem tartok a poszttraumásstressz-szindrómától. Az tart tőlem.

– Mi volt ez a 110-es egység?

– Egy elit nyomozóegység.

– Mikor szerelt le?

– Hosszabb ideje, mint amennyit ott töltöttem.

– Oké – bólintott Aaron. – Ez nem az én hatásköröm. Egyszerűen csak számokról van szó. A tárgyalásokat manapság laptopokon folytatják le, speciális szoftverrel. Tízezer szimulációt végeztek, és a trendekhez igazodnak. Egy-két pont ide vagy oda döntő fontosságú lehet a végkimenetel szempontjából. Ha nincs állandó lakcíme, az nem ideális, akkor sem, ha másért nem is vonnak le pontot.

– Ez van, be kell érniük velem.

Úgy döntöttek, beérik velem. Reacher tudta is, hogy így lesz. A rendőrök sohasem számíthatnak túl sokra, és néha abból is le kell mondaniuk valamennyiről. Ez teljesen normális. Sok munkájuk kárba vész, még az egyértelműen sikeres ügyeknél is. Úgyhogy alapos részletességgel elmesélte, mit látott, összefüggően elmondott mindent, az elejétől a végéig, balról jobbra, közélről távolra, végül mind egyetértettek, hogy nagyjából ennyi történhetett. Aaron elküldte Busht, hogy gépeltesse le és nyomtassa ki a vallomást, hogy Reacher aláírhatta.

– Még egyszer köszönjük – mondta Aaron, miután Bush kiment a szobából.

– Még egyszer: semmiség – felelte Reacher. – Akkor most mesélje el, miért érdeklí magukat ez az ügy.

– Maga is látta, közvetlenül az orrunk előtt történt.

– És egyre inkább az az érzésem, hogy ez benne az igazán érdekes. Úgy értem, mekkora volt ennek az esélye? Bush nyomozó a D2-es parkolóhelyre állt be, ami azt jelenti, hogy ő a nyomozati csoport helyettes vezetője. Viszont ő vezetett, és maga ugráltatja, hogy intézzen el ezt-azt. Tehát maga a csoport vezetője. Vagyis a megyei főkapitányság legmenőbb csoportjának két legmagasabb rangú tagja egész véletlenül épp most sétálgatott egyet a napsütésben, húsz méterrel egy lány mögött, akit, mit ad isten, épp kiraboltak.

– Ez pusztán véletlen – mondta Aaron.

– Szerintem követték a lányt.

– Ezt miből gondolja?

– Mert úgy tűnt, egyáltalán nem érdekli magukat, mi lett vele utána. Valószínűleg azért, mert tudják, hogy kicsoda. Tudják, hogy nemsokára úgyis előkerül, és beszámol mindenről. Vagy tudják, hol lehet megtalálni. Mert zsarolják valamivel. Vagy kettős ügynök. Vagy talán áruhás rendőr. Akárhogy is, bíztak benne, hogy tud vigyázni magára. Nem aggódnak miatta. Magukat csak a táska érdekelte. A lányt durván kirabolták, de maguk a táskát követték tovább, nem őt. Talán az a táska fontos valamiért, bár nem tudom, miért. Nekem üresnek tűnt.

– Ez elég komoly összeesküvés-elmélet, nem?

– A maga szavai utaltak erre – felelte Reacher. – Megköszönte a segítségemet „ebben az ügyben”. Pontosan mit is köszönt? Azt, hogy spontán reagáltam egy vészhelyzetben? Nem hinném, hogy akkor így fogalmazott volna. Olyasmit mondott volna, hogy „nahát, ez aztán nem semmi volt”. Vagy csak felvonta volna a szemöldökét. Valami bratyizós vagy könnyed, csevegő megjegyzést tett volna. Két fickó eldumálgat egy kicsit. De maga meglehetősen formálisan köszönetet nyilvánított. Azt mondta: „Nagyon köszönjük, hogy segített nekünk ebben az ügyben.”

– Csak udvarias akartam lenni – mondta Aaron.

– Én azt hiszem, az effajta formális udvariasság hosszabb ideje zajló dolgot feltételez. És úgy mondta, „ebben az ügyben”. Milyen ügyben? Ahhoz, hogy valamit ügynek nevezzen, kicsit régebben folyamatban kell lennie, nem csak egy töredékmásodperce. Olyasmi lehet, amibe már korábban belefogtak. Valami, ami már azelőtt is létezett, mielőtt a srác letépte a táskát a lány válláról, és még utána is folytatódni fog. És többes számban beszélt. „Nagyon köszönjük, hogy segített nekünk.” Magának és Bushnak. Valamiben, ami a maguk ügye, ami folyamatban van, csak egy kicsit félresiklott, de végül nem lett belőle nagyobb baj. Látszott, hogy rendkívüli módon megkönnyebbült. Talán sokkal rosszabb is lehetett volna, ha a srác elmene-kül. Azért mondta, hogy „nagyon köszönjük”. Valahogy túl komoly volt a hálálkodás egy átlagos kis utcai rabláshoz képest. Úgy tűnt, ez valamiért fontos magának.

– Csak udvarias voltam.

– Én azt hiszem, a vallomásom leginkább a rendőrfőnöknek és

a városi tanácsnak szól, nem egy számítógépes játéknak. Hogy megmutassa nekik, nem a maga hibája volt, ami történt. Hogy nem maga az, aki hajszál híján elszúrt egy régóta folyamatban lévő akciót. Ezért akart egy átlagos járőrelőt tanúnak. Bármilyen kívülről megfelelt volna. Más különben csak a maga vallomása állt volna rendelkezésre, amivel saját magát igazolja. Maga és Bush kölcsönösen fedezték volna egymást.

– Épp csak arra sétáltunk.

– Egy pillantást sem vetettek egymásra, gondolkodás nélkül, azonnal reagáltak. A táska után rohantak. Egész nap csak arra a táskára gondoltak. Vagy egész héten.

Aaron nem válaszolt, és nem is volt lehetőségük tovább megvitatni a témát, mert ebben a pillanatban nyílt az ajtó, és valaki bedugta rajta a fejét. Intett Aaronnak, hogy beszélni szeretne vele. A nyomozó kiment, és becsukta maga után az ajtót. De mielőtt Reacher elkezdhetett volna aggódni, hogy vajon a zárat is elfordította-e, újból nyílt az ajtó, Aaron bedugta a fejét, és azt mondta:

– Más nyomozók folytatják majd a kihallgatást.

Az ajtó ismét becsukódott.

Aztán újból kinyílt.

Az a férfi jött be elsőnek, aki az imént bedugta a fejét. Egy hozzá nagyon hasonló alak követte. Mindketten úgy festettek, mint a klaszszikus New England-i figurák a régi, történelmi, fekete-fehér fotókon. Sok-sok emberöltőnyi kemény munka és szigorú önmegtagadás termékei. Mindketten vékonyak és szikarak voltak, csupa ín és izom, szinte ösztövérek. Vászonnadrágot viseltek, kockás inget és sötétkék sportzakót, a hajuk katonásan rövidre nyírva. Meg sem próbáltak valamilyen stílust vinni a megjelenésükbe, az öltözékük minden eleme tisztán funkcionális volt. Közölték, hogy a Kábítószer-ellenes Hivatal maine-i irodájának dolgoznak, amelynek az egész államra kiterjed a hatásköre. Az állami szintű vizsgálatok fölötté állnak a megyei szintűeknek, ezért veszik át ők a kihallgatást. Lenne pár kérdésük arról, hogy mit látott Reacher.

Leültek azokra a székekre, amelyeken korábban Aaron és Bush foglaltak helyet. A bal oldali férfi Cook néven mutatkozott be, a másikat Delaney-nek hívták. Úgy tűnt, ő a főnök, és végig ő fog beszélni. Megismételte, hogy az érdeklí őket, mit látott Reacher. Semmi több. Nincs miért aggódnia.

– Először is az ügy egy bizonyos aspektusáról szeretnénk több információt – folytatta Delaney. – Úgy gondoljuk, a megyei kollégák nem fordítottak elég figyelmet erre. Átsiklottak fölötte, ami talán érthető is.

– Mi fölött siklottak át? – kérdezte Reacher.

– Pontosan milyen szándék vezérelte, amikor oldalba lökte a fiút?

– Ez most komoly?

– A saját szavaival fogalmazza meg.

– Hány szóval?

– Ahánnyal kell.

– Segítettem a rendőröknek.

– Semmi más?

– Láttam egy bűncselekményt. Az elkövető egyenesen felém rohant. Az üldözői le voltak maradva. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy bűnös. Tehát elálltam az útját. Meg sem sérült különösebben az eséstől.

– Honnan tudta, hogy az a két férfi rendőr?

– Ez volt az első benyomásom. Talán tévedtem?

Delaney egy pillanatig hallgatott, mielőtt folytatta volna.

– Akkor mesélje el, mit látott.

– Biztos vagyok benne, hogy végighallgatták, amit az előbb elmondtam.

– Igen. Azt a beszélgetést is, amit azután folytatott Aaron nyomozóval, hogy Bush nyomozó kiment. Úgy tűnik, többet látott, mint amennyit a vallomásában elmondott. Valamit, ami összefügg egy régebben folyó akcióval.

– Ez csak spekuláció volt – felelte Reacher. – Nem tartozott a vallomásomhoz.

– Etikai megfontolásból?

– Azt hiszem.

– Ön etikus ember, Mr. Reacher?

– Ez ügyben minden tőlem telhetőt elkövetek.

– De most engedje el magát. A vallomáson túl van, most már nyugodtan spekulálhat, ahogy kedve tartja. Mit látott?

– Miért kérdezi?

– Lehet, hogy egy problémával állunk szemben. És ön talán segíthet.

– Hogyan tudnék segíteni?
– Régebben katonai rendőr volt. Tudja, hogy működnek ezek dolgok. Az átfogó, teljes képre vagyunk kíváncsiak. Mit látott?

– Azt hiszem, azt láttam, hogy Aaron és Bush követték a táskás lányt. Valami megfigyelést folytattak. Legfőképpen a táskát figyelték. Amikor megtörtént a támadás, a lányra ügyet sem vetettek. Leginkább arra tudok tippelni, hogy a lány épp készült átadni a táskát egy egyelőre ismeretlen gyanúsítottnak. Ez később történt volna, egy másik helyen. Leszállított valamit, vagy kifizetett valamit. Talán fontos volt, hogy a rendőrök a saját szemükkel láthassák az átadást. Talán ez az ismeretlen gyanúsított az utolsó láncszem. Ezért kellett ilyen magas rangú szemtanúk. Csak épp a terv dugába dőlt, mert a sors közbeszólt egy váratlan rablás formájában. Egyszerű pech. Mindenkivel előfordul. Nem nagy dolog. Holnap majd újból megkísérlik az átadást.

Delaney megrázta a fejét. – Zavaros a helyzet. Ha nem sikerül egy találkozó valakivel, akkor ezek az emberek, akikkel itt dolgozunk van, ejtik az illetőt. Vége.

– Nagyon sajnálom – mondta Reacher. – Szar dolgok történnek néha. A legjobb, ha túlteszik magukat rajta.

– Maga könnyen beszél.

– Semmi közöm hozzá, nem az én dolgom. Én csak véletlenül arra jártam.

– Erről is szeretnénk váltani pár szót. Hol tudjuk megtalálni, ha szükségünk lenne magára? Van mobiltelefonja?

– Nincs.

– Akkor hogy érik el az emberek?

– Sehogy.

– A családja és a barátai sem?

– Már senki sem él a családból.

– Barátai sincsenek?

– Az a fajta nincs, akit ötpercenként hívogatnék telefonon.

– Akkor ki az, aki tudja, hogy mikor és hol található meg?

– Én – felelte Reacher. – Ez elég is.

– Biztos?

– Még sohasem szorultam rá, hogy megmentsenek.

Delaney bólintott. – Akkor térjünk vissza arra, hogy mit látott.

– Melyik része érdekli?

– Az egész. Talán még nem végeztünk. Nem lehetséges valami más interpretáció?

– Bármilyen lehetséges – mondta Reacher.

– Például mi lenne lehetséges?

– Régebben fizettek azért, ha ilyesmiről beszéltem.

– Felajánlhatunk egy rendőrségi kávét.

– Megegyeztünk. Feketén kérem, cukor nélkül.

Cook elment a kávéért. Miután visszatért vele, Reacher belekortyolt, és azt mondta: – Köszönöm. Mindent egybevetve én azt hiszem, valószínűleg csak egy véletlenszerű eseményről van szó.

– Használja a fantáziáját – noszogatta Delaney.

– Használják a sajátjukat.

– Oké – mondta Delaney. – Tegyük fel, hogy Aaron és Bush nem tudták, hol, mikor, hogyan vagy kik között történik a táskák átadása, de arra számítottak, hogy látni fogják, ahogy átkerül valaki másához.

– Oké, tétélezzük fel – bólintott Reacher.

– És talán tényleg látták is, csak egy kicsit korábban, mint ahogy számítottak rá.

– Bármilyen lehetséges – ismételte meg Reacher.

– Fel kell tétéleznünk, hogy a rosszfiúk megtették a kellő óvintézkedéseket, hogy titkos legyen az átadás. Talán korábban megejtettek félrevezető találgatásokat is, és végig úgy tervezték, hogy egy megjátszott rablással szerzik meg a táskát. A meglepetés és a kiszámíthatatlanság kedvéért. Mindig ez a legjobb módja annak, hogy kijátsszák a megfigyelést. Lehet, hogy előre el is próbálták. Maga szerint a lány nem nagyon állt ellen. Azt mondta, a fenekére huppant, de rögtön felugrott, és elfutott.

Reacher bólintott. – Vagyis ez azt jelenti, hogy a fekete felsős srác az ismeretlen gyanúsítottjuk. Maguk szerint végig hozzá kellett eljutnia a táskának.

Delaney is bólintott. – És el is kaptuk, tehát az akció teljes sikerrel zárult.

– Ezt könnyű mondani, és maguknak roppant kényelmes is.

Delaney nem válaszolt.

– Hol van most a srác? – kérdezte Reacher.

Delaney az ajtóra mutatott. – Két szobával odébb. Nemsokára átszállítjuk Bangorba.

- Beszél?
 - Eddig nem. Jó kiskatonaként viselkedik.
 - Hacsak nem az a helyzet, hogy valójában nem is katona.
 - Szerintünk az. És úgy gondoljuk, beszélni fog, ha rájön, mit kockáztat.
 - Van itt egy nagy probléma – jegyezte meg Reacher.
 - Micsoda?
 - Nekem úgy tűnt, a táska üres. Miféle leszállítás vagy kifizetés volt ez? Senkit nem fognak elítélni annak alapján, hogy maguk egy üres táskát követtek.
 - A táska nem volt üres – mondta Delaney. – Eredetileg leg-alábbis.
 - Mi volt benne?
 - Erre mindjárt rátérünk. De előbb még kanyarodjunk vissza oda, amit az elején kérdeztem, hogy biztosak legyünk a dolgunkban. Arról, hogy mi volt a szándéka.
 - Segítettem a rendőröknek.
 - Valóban?
 - Aggódik amiatt, hogy felelősségre vonhatnak? Ha egy civil vagyok, aki segítséget nyújtott, akkor ugyanolyan védettséggel rendelkezem, mint a rendfenntartók. És a srác nem is sérült meg. Talán lehorzsolta a térdét. Ez nem gond. Hacsak nincsenek errefelé nagyon fura bírák.
 - A bíráink teljesen rendben vannak. Ha megértik, milyen kontextusban történtek a dolgok.
 - Mi más lehetne a kontextus? Szemtanúja voltam egy bűnténynek. Egyértelmű volt, hogy a rendőrség el akarja fogni az elkövetőt. Én segítettem. Azt akarja mondani, hogy ezzel valami gond lehet?
 - Megbocsát egy pillanatra?
- Reacher nem felelt semmit. Cook és Delaney felálltak az asztaltól. Az ajtóhoz léptek, és kimentek a szobából. Az ajtó becsukódott. Reacher ez alkalommal meglehetősen biztos volt benne, hogy a zár is kattant. A tükörre pillantott. Nem látott semmit, csak a saját zöldes árnyalatban játszó, sötét tükörképét.
- „Csak tíz percet kérünk az idejéből. Ugyan, mi baja lehet belőle?”
- Három hosszú percig semmi sem történt. Aztán Cook és Delaney visszajöttek. Megint leültek, Cook balra, Delaney jobbra.

– Tehát azt állítja – szólalt meg Delaney –, hogy segítséget nyújtott a bűnüldöző szerveknek.

– Úgy van – bólintott Reacher.

– Nem akarná újra megfontolni ezt a kijelentést?

– Nem.

– Biztos benne?

– Maga nem?

– Nem – felelte Delaney.

– Miért nem?

– Mi úgy gondoljuk, nagyon másról van szó.

– Amennyiben?

– Úgy gondoljuk, maga elvette a táskát a fiútól. Ugyanúgy, ahogy az elvette a lánytól. Szerintünk maga volt a második meglepő és kiszámíthatatlan tényező.

– A táska a földre esett.

– Vannak szemtanúk, akik látták, hogy maga lehajolt, hogy felvegye.

– De meggondoltam magam. Otthagytam. Aaron vette fel a földről. Delaney bólintott. – És akkor már üres volt.

– Át akarja kutatni a zsebeimet?

– Szerintünk kivette, ami benne volt, és továbbadta valakinek a tömegben.

– Micsoda?

– Ha maga volt a második figyelemelterelő személy, miért ne lehetett volna egy harmadik is?

– Ez baromság! – mondta Reacher.

– Jack Reacher, letartóztatom egy bűnszervezet tevékenységében való részvétel gyanújával. Jogában áll hallgatni. Bármilyen, amit mond, felhasználható ön ellen a bíróság előtt. Joga van ügyvédet kérni a további kihallgatásokhoz. Amennyiben nem engedhet meg magának saját ügyvédet, hivatalból kirendelünk egyet az adófizetők pénzén.